

Tíz évig dolgozott a szent bölcs, büszkén, hogy amit most csinál, ezer év múlva is csak álom lesz más népek fiainál; békét hirdetett s ölt nyugodtan, ha ölnie kellett neki, angyalok voltak katonái s angyalok a hóhérai.

Tíz évig dolgozott Vang-An-Si és dolgozott mindenkiért, kétszázmillió szíve volt és a vén világ arcot cserélt;

látta: roppant számok és tervek bölcs kényszerben hogy építik szerencse, önzés, bűn s örök harc fölé az ész és rend álmait.

Tíz év ... S a szent hívta a császárt és a Tanácsot. – Kész vagyok, itt a művem! – s az új világra kitérte a négy ablakot.

Boldogan hajolt ki a császár, Vang-An-Si boldogan figyelt: köröttük a birodalomnak kétszázmillió szíve vert.

Csend volt, mint mindig, titok és csend, de hatni kezdett a varázs, megszólalt kétszázmillió szív s a titokból lett vallomás:

Öld meg! – zúgta egy hang. Utána Égig csapott a düh s a vád:

Öld meg! – Kit? – kérdezte a császár. – Vang-An-Sit, a pokol fiát! –

A bölcssek bölcsét? – A bolondot! – A szentet? – ördög szentje volt! –

Hallod? – nézett a bölcsre Sen-Tszung. Öld meg: mindenkit kirabolt!

Öld meg! – az átok mint a tenger özönlött a császár felé.

Őrültek! – kiáltott Vang-An-Si és kilépet a nép elé.

Őrültek! Elűztem a kalmárt! ... A tied éppúgy becsapott! Bankpénz helyett ... – De katonákkal Hajtottad be a kamatot!

Az úri tőke ... – Spicliké lett! A papok ... – Azért nincs eső!

Munkahadsereg ... – Mint a börtön! Jövők ... – ma kell, nem a jövő! –

És már megint égig csapott a vihar, tombolt az új világ: Most remény sincs meggazdagodni! Császár, öld meg a bestiát! –

Őrültek! – suttogta a császár s becsukta a négy ablakot, s elnémult kétszázmillió szív s az önzés újra hallgatott Elnémult kétszázmillió szív, csak kettő beszélt odabent. Hiába! – sóhajtott a császár. Nincs remény! – sóhajtott a szent.

Ugye, mégis a régi rend jobb?! tapsolt a győzelmes Tanács.

És Vang-An-Si befalaztatta a szent torony négy ablakát.

Mibe bukik bele Vang-An-Si és Sen-Tszung kísérlete? Az emberbe. És a nyomorult kuli is ember. S ez az ember olyan, mint Jakab és János. Ők is többet akarnak maguknak, mint amennyi a másik tíznek jut. Nem kell a kuliknak Vang-An-Si rendje, mert abban "remény sincs meggazdagodni". Isten Országában nem lehet valakinek a jobbján és balján ülni.

A képviseleti rend kiemeli magából a legderekabbat. Kit tartunk a legderekabbnak?

Jézus megmondja, hogy ő kit tart: ha valaki közületek ki akar tűnni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkiné a szolgálja. Az Emberfia sem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon.

Meg kell kérdenem magamtól, hogy én mit akarok. Azt, amit Jézus

csinált? Szolgálni akarok-e vagy uralkodni? Akarom-e, hogy több legyen nekem, mint a másoknak? Röviden: Úr akarok lenni? Hát lehet úgy élni, hogy nem akarok gazdagnak lenni? Úgy nem lehet. De úgy lehet, hogy azt akarom, hogy ami nekem van, az neked is legyen. Másodrendű polgár nem akarhatok lenni, de testvérenek lenni akarhatok. Tollasodhatok, ha a mellettem levő is tollasodik. Paradicsomban élnénk, ha nem volnának katonai költségeink. Fele pénzünk arra megy el, hogy hatékonyan tudjunk embert gyilkolni... hogy előnyösebb helyzetbe kerüljünk. A Szentháromságban senkinek sincs többje, mint a másoknak. A köztünk épülő Isten Országában sem más a helyzet. Akarjuk-e az Isten Országát?

Piarista köz, 2006. október 24.

PUSKÁS PÁLMA

A VILÁG ÖSSZES PROBLÉMÁJÁT ÉRINTETTÜK ÉS MEGOLDOTTUK

Sokszor az emberek igyekeznek környezettudatosan élni, de az összképet nem látják. Persze, számít, hogy kevesebb csomagolóanyagot használjunk, de ha autóval elmegyünk a környezetbarát mosószerért a bioboltba, annak sok értelme nincs. Ha fenntartható, ökoetikussá életmódra vágyunk, azt pont így kell csinálni.

Dr. Döry István fizikus és felesége, Kéry Magdolna egy olyan házban laknak, amely saját bevallásuk szerint őr-állomásként is működhetne, hiszen külső energiaforrás nélkül is életképes, önfenntartó rendszer. Több mint tíz

évvel ezelőtt, néhány kanyart követően a fővárosból költöztek Egyházásfalu-Kereszténybe, ami úgy hangzik, mint egy tanya az Óperencián is túl, pedig csupán 26 perc Soprontól és Szombathelytől is, egy meglepően modern vonattal.

Mit csinál egy fizikus és egy tanár a falu szélén és miért? Hova vezetik a szennyvizet, ha nem használják a csatornahálózatot? Négy napelem elég-e ahhoz, hogy menjen a mosógép? Tényleg megoldható a világ összes problémája, ha ökoetikusan élünk? Személyesen néztünk szét a birtokon, saját szemünkkel láttuk, hogy a hőségriadó idején 22 fok van a házukban, és minden akadémikuskodó kérdést feltettünk.

Mióta, és főleg, miért laktok itt?

István: A házat 14 éve vettük és 12 éve lakunk benne. Eredetileg igazi fővárosi népek voltunk, én Újpest-Központban nőtem fel, Magdi a Hungária körúton született. Ökológus barátaink a vidéki élettel kísérleteztek és nekünk is megtetszett. Először Agárdon laktunk egy téli-ésített nyaralóban három évig, aztán egy évet Freiburgban – az egy valódi öko-főváros volt. Utána Szentendrére költöztünk, ahol a környezetvédelmi tanácsadó testületben is benne voltunk, oktatóközpontot szerveztünk, csak hát a tanácsainkra sosem hallgattak. Szentendrén meg lehetett volna valósítani valami olyasmit, mint Freiburg, de nem ebbe az irányba haladt a település. Magdi: Ott sokszor hülyének néztek minket, volt, hogy elsírtam magam a szűklátókörűség miatt, pedig mi mindent megtettünk. Én érzelmileg nehezen viseltem a helyzetet. Elsősorban Budapestről költöztek ki sokan akkoriban, főleg gazdagabbak, ahol mindenkinek volt saját autója a családban, plusz egy nagy terepjáró, ha együtt utaznak.

Azt látom, hogy sokszor előfordul, hogy az emberek igyekeznek környezettudatosan élni, de aprócska dolgokra figyelnek csak és az összképet nem látják. Persze, az is számít, hogy kevesebb csomagolóanyagot használjunk, de ha autóval elmegyünk a környezetbarát mosószerért a bioboltba, annak sok értelme nincs. Operettzöldülésnek szoktam hívni, amikor az ember csak úgy tesz, mintha.

Ilyenből sok volt Szentendrén, a gyerekeink öko-suliba jártak, és elmentünk velük karácsony előtt karácsonyi ajándékokat gyártani újrafelhasznált anyagokból. Jött az összes többi anyuka is, az egész utcában mindenhol parkoltak a terepjáróikkal, de szentül meg voltak róla győződve, hogy ők most ökotudatosak, mert mézeskalácsot sütünk. Ott igazán magányos harcosok voltunk.

Itt a falubeliek mit szólnak, nem tartanak furcsának?

István: Biztos, hogy kicsit furcsának tartanak, de mi sokat tanulunk a falusiaktól és ők is tőlünk. Mi a kertről, állatgondozásról, ők meg a hőszigetelésről meg a nap-elemről.

A barátaitok nem hiányoznak?

Magdi: Aki akar, meglátogat minket itt is, nem a világ végére költöztünk. Maradtak régi barátságok, és helyben is lettek újak. Mi nem tanyán akarunk élni, hanem közösségben, úgy egyébként is a legtöbb probléma könnyebben megoldható, a fenntarthatóság egyszerűbb, mint egy magányos ház esetében.

István: Sokkal könnyebb egyébként ezeket közösen csinálni, akár nagycsaládban, akár úgy, hogy egy kisebb lakóközösség, egy utca összefog. Ezért most egy fenntartható módon működő utca, vagy ha úgy jobban tetszik, lakópark létrehozásán fáradozunk – akit érdekel a dolog bővebben, várjuk látogatóba. Ha el tud idáig utazni vonattal, az már jó jel!

Miért épp ide jöttetek?

István: Tudatosan választottunk, olyan helyet kerestünk, ahol nincs kétszámjegyű főút, de van vonat, jó menetrenddel. Nem akartuk, hogy a gyerekeink rákkeltő benzingőzben éljenek, de valamennyi mozgékonyt meg akartunk örizni. Megnéztük a térképen, milyen ilyen települések vannak Magyarországon. Akkoriban egy környezeti nevelési egyesület vezetői

voltunk, írtunk 100 ilyen településnek, abból 30 választott, ezek közül választottuk végül Egyházásfalu-Keresztényt.

A gyerekeitek mit szóltak?

István: Amikor ideköltöztünk, a négy gyerekünk közül kettő már egyetemista volt, ők Budapest közelében maradtak. A két kisebb akkor kezdte a gimnáziumot, Sopronba jártak be, ami huszonöt perc vonattal. Azt mondtuk a gyerekeknek, hogy most 1876-ba költöztünk, de havonta tíz évet fogunk előrehaladni. Most már valahol a jövőben vagyunk, a két világháborút szerencsére kihagytuk.

Magda: A gyerekeinkkel mindig mindent megbeszélünk. Igen, érezték az egyszerűség oldalát is, a nehézséget, de pontosan értik, hogy mit csinálunk, és egyetértenek velem.

Mit csináltok itt, van munka?

Magda: Amikor ideköltöztünk, távmunkánk volt, de nagyon gyorsan lett helybeli állásunk is. Most pedagógusként utazó fejlesztőtanárként dolgozom, de hívtak már több főállásba is, csak akkor nem tudnék a lányomnak segíteni az unokákkal, ezért választottam ezt.

István: Először egy szélenergiás cégnél dolgoztam a környéken, aztán több helyen is tanítottam a környéken, egyetemen és középiskolában is. Most Tatabányán adok elő heti egyszert. Egyébként atomfizikával is foglalkoztam, Pakson kellene dolgoznom atomfizikusként, és ott lenne egy lakásunk az erőmű lakótelepén, de nem azt választottam.

Beszéljünk a fenntarthatóságról, mit jelent ez egyáltalán?

István: Négy olyan terület van, ami miatt a jelenlegi városi életmód egyáltalán nem lesz fenntartható, ezek pedig a következők. Az első a fosszilis energiára való támaszkodás - ugyanis gyorsabban fogy, mint ahogyan keletkezik. Az 1850-es években kétszer gyorsabban fogyott, mint ahogy keletkezett, és mit gondolsz, ma mekkora ez az arány?

Nem tudom. Száz?

István: Ötmillió. Jelenleg ötmilliószor gyorsabban fogy a kőolaj, mint amilyen mértékben utánpótlása lenne. Ehhez kapcsolódik a második terület, az infrastruktúrától való függés, hiszen emiatt fogyasztunk rengeteg fosszilis energiát, amikor jóval kevesebb is elég lenne. Az infrastruktúra alatt elsősorban a gázvezeték, szennyvizet, elektromos áramot értem, de ugyanúgy függünk a mobiltelefonoktól, az internettől, a benzinkutaktól. Mi az átlag magyar lakosság fosszilis energiafelhasználásának nagyjából egyhuszada, van, ahol ötvened részét használjuk, és jól élünk.

A harmadik terület a banki pénzgazdálkodás: a bankok a hitelezés kapcsán fedezetlen, vagy jövő-fedezetű, vagy jelzálog-fedezetű új pénzt hoznak forgalomba, ami jelenlegi formájában irracionális irányba tereli az embereket.

A negyedik pedig a népsűrűség: a „csinált pénz” és az infrastruktúra vonzása miatt az emberek városban akarnak élni. A városok pedig rengeteg hátránnyal járnak – a városban már most átlagosan 6 fokkal melegebb van, mint falun, de nem baj, bekapcsoljuk a klímát, meg vesszünk fagyit. De a globális felmelegedést nem lehet majd fagyival meg légkondival elhárítani!

Mivel fűtötök?

István: Itt ez a nyárfa energiaerdő, fűtésre is ad fát és a széndioxidot is elnyeli - a gyökerekkel, majd újrasarjad. Mi fával fűtünk, a fát részben az erdőből, részben a helyi asztalos üzem hulladék fájából nyerjük hozzá. Ezt a fűrészgépet az utcabeli szomszéd gyártotta, ezzel fűrész-

szelem kisebbre. Csak, hogy lásd az arányokat: ez a jókora fűrészgép 5-700 W energiát fogyaszt, míg egy autó kb. százezer Wattot. Erőművekkel autózunk.

Mi így napi átlag 8-9 kg széndioxidot bocsátunk ki, és 10-11-et kötünk meg a fákkal – persze, nyáron kötjük meg és télen bocsátjuk ki, de a légkörben van ennyi önszabályozás. Ezzel szemben a magyar átlag széndioxid kibocsátás 20-30 kg, a magyar erdők megkötőképességének huszonhatszorosa.

Nem pont a fafűtés okozza a szmogot meg a szállóport?

István: Ez alapanyag- és technológiafüggő is, mi jó minőségű, száraz fát használunk. A kéményünkön fűtési szezonban sem látsz füstöt. A szmog egyébként is a sűrűbben lakott településeken, városokban probléma, a nagy népsűrűség miatt. Százszer sűrűbben vannak, akik kibocsátják, és százszer sűrűbben, akik szívják is. Ezért a fatüzelés vagy a kipufogófüst belvárosokban tízezer-szeres probléma.

Miért nem geotermikus energiát használtok fűtésre? Az sokkal menőbb.

István: A környezeti hőt hasznosító energia jóval kevésbé fenntartható, a földből vagy talajvízből hőt nyerő hőszivattyú ugyanis elektromos árammal működik, a talaj adta hővel csupán megtoldjuk az elektromos energiát – úgy 2-5-szörös mértékben. A reklámokban 4-5-öt mondanak, a valóság 2-3. Igen ám, de a szükséges villanyáramot erőművekben állítják elő, melyeknek a tüzelési hatásfoka ennél a 2-3-szoros mértéknél rosszabb. A napelemes-hőszivattyús fűtési rendszer sem éri meg, nem fenntartható, mivel pont télen, este nem nagyon süt a Nap; és nem is független energia, ugyanúgy ki van téve az ember az áramszolgáltatásnak. Nálunk a meleg a saját kemencénkől származik, a napelemeink energiája pedig csupán keringeti a hőt.

Sok napelemetek van?

István: Csak négy, és nem is kell több, de fontos, hogy arra használja őket az ember, amire való. A villanyszámlánk a 4 napelemmel a magyar átlagnak 7 százaléka, de ami még fontosabb, hogy alig vesszük igénybe a hálózat segítségét. Legtöbbször épp akkor fogyasztunk, hűtünk, mosunk, mikrózunk, amikor a napelemek termelnek. Az eltérés néhány tized kilowattóra naponta. Napelem esetén az áramszolgáltató ugyanis ellátja azt a feladatot, hogy a túlermelt energiát „átveszi”, és néhány nap – hét múlva visszaadja. Ezt már akkumulátorral is ki lehet egyengetni.

Áprilisban volt a hófűvás, a leszakadt vezetékek miatt két napos áramszünet, amikor a szolár akkumulátorok szépen ellátták a házat.

Az energiafogyasztásunk csökkentése csak nagyjából 10 százalékban köthető a napelemhez, a 90 százalék a ház szigetelésének, a fafűtésnek és az energiaerdőnek

köszönhető. Egy év alatt annyi villamos energiát használunk, amennyiből egy Budapestről ide- és visszaautózás jönne ki. Egy 500 km-es autózás energiája nekünk az éves fogyasztásunk - közben majdnem ugyanannyit termelünk is - a villanyóra tanúsága szerint.

Ami nagy fogyasztó, az nem a turmixgép, hanem az autó – messze alulbecsülik az emberek a környezeti hatásait - és az árát is. Már maga a gyártása is rémesen energiaigényes és környezetterhelő. Persze, vannak élethelyzetek, amikor jól jön vagy szükséges lehet, de a kényelmi autózás szerintünk borzasztó.

Magdi mit szól ehhez? Kézzel kell mosnia és gondolom, porszívója sincs?

István: Dehogynem, pont tegnap porszívóztam, meg is látszott az áramfogyasztási görbén. Automata mosógépünk is van, szükség esetén az akkumulátorról is elmegy, a napenergiával, és a hűtő meg a fagyasztó is. És van mikró, melegszendvicssütő és turmixgép. Nem kell ezekről lemondani, hanem átgondoltan kell csinálni. Mondjuk a múltkor itt voltak az unokák és három mosógépadagnyi szennyes keletkezett, akkor mondtam a feleségemnek, hogy mi lenne, ha ma csak kettőt mosna ki, és a harmadikat inkább holnap. Ez pedig itt a gyökérszennyvíztisztító berendezésünk (egy nádzsombékra mutat).

Igen, erről olvastam, de azt hittem, ez egy hatalmas nádas jelent.

István: Nem, csak ez a fél köbméter. Fóliával alá van bélelve a nádas, és van gyűjtőkád. Négy ember szükségleteihez elég. Ott van egy nagyobb is, amit már az ökolakóparkhoz telepítettünk, az hetven emberre van méretezve. A mosásnál, mosogatásnál keletkezett szennyvizet vezetjük ide egy csövön keresztül, a végénkben nem keletkezik szennyvíz, mert komposztvécét, jobban mondva száraztoalettet használunk.

Az mi?

István: A komposztvécé a fürdőszobában van, megmutatom. Ez egy fűrészpóros tartály, szagelszívóval. A tartalmát hente kivisszük az udvari komposztba, nem a háztartási komposzttal egy helyre, hanem egy attól elkülönített rekeszbe. Nem nagy fáradtság, és szagolja meg nyugodtan, semmit sem érezni [tényleg nem! - PP].

A melegvizet nyáron napkollektor szolgáltatja, amit a fiam épített 15 éves korában három lapradiátorból, télen meg a kemence.

Mennyibe került ezt kiépíteni? Egy passzív ház egy vagy két hónapba kerül.

István: Mi egy falusi vályogházat vettünk meg, tanári fizetésből hat évbe telt az egész kifejlesztése, de ez úgy történt, hogy egyik évben a ház egyik falát szigeteltük le, a következőben a másikat. Ahogy futotta.

Mit esztek?

István: Elsősorban ami a kiskertben megterem. Az egyik évben teljes tíz hónapon keresztül csak a sajátunkat ettük, zöldséget, gyümölcsöt, eltett dolgokat, meg helyi kenyeret, krumplit, tejet, kolbászt. Vannak még nyulaink és tyúkok is, utóbbiakról jön a tojás, meg az egyiket most levágtuk, mert igen sántított. Volt itt egy birka is, de az túl sok munka volt, a körmöléshez erő kell. Mostanában lecsót eszünk, karalábét, krumplit, zöldbabot.

Ez rengeteg munka lehet, a kertet kapálni kell, az állatokot etetni...

István: Hát igen, nem nagyon szoktunk együtt elmenni nyaralni a feleségemmel, egyikünk itt marad locsolni, etetni. De pár napra meg lehet kérni a szomszédot is. Igen, a kerttel van munka, de szerintem az emberek ennél sokkal többet dolgoznak a munkahelyükön, sokkal kellemetlenebb, stresszesebb körülmények között - hogy aztán megvehessék a bolti zöldségeket.

A tejet, kenyeret itt házhoz hozzák, ugyanígy a mirelit, a hús, a takarmányos kocsi és a PB gáz is házhoz jön (idén az első gázpalack háromnegyedénél tartunk). Mondjuk mi nem a kenyereskocsiról szoktunk kenyeret venni, hanem a helyi pékségben önkéntesként besegíték cserébe pár szépséghibás, de nagyon finom kenyérért.

Természetesen mindez kötöttséget is jelent, csak úgy gondolom, ma a világban sokkal több a kötöttség, csak másféle: sokan a pénzhez, a városhoz, az infrastruktúrához kötődnek. Tavaly fogadásból két hónapig a vízre, két hétig semmilyen közműre nem voltunk rákötve, de ehhez itt kell lenni, jelen kell lenni, együtt kell lélegezni a házzal.

Hiányzik valami a városi létből?

István: Nekem semmi.

Magda: Nekem az úszás hiányzik, itt a faluban nincs se egy kis tó, uszoda is csak Sopronban. Agárdon, a lányomnál szoktam úszni a Velencei-tóban, de nagyon jó lenne, ha lenne valami a közelben. A fenntartható lakópark terveiben szerepel úszómedence, jó lenne, ha az megvalósulna. Nem minden tökéletes, nem egy megvalósult álomban élünk, de összességében jó. Fontosnak tartom, hogy az élet minden

területén igyekezzünk környezetbarát, etikus módon élni.

István: Színházba Sopronba, hangversenyre Szombathelyre megyünk néha. Szerintem nekünk több kultúra jut, mint sok városi embernek, ott ugyan nagyobb a kínálat, de nincs idő élvezni.

Magda: Nekem még egy nagy kamra is hiányzik.

A tévé?

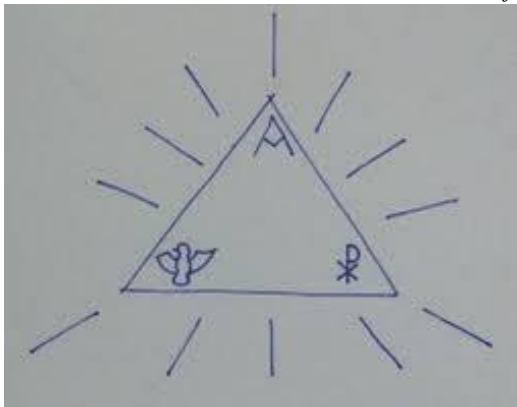
Magda: Meg szoktam nézni a híradót, mert kíváncsi vagyok, mikor jut már el idáig a világ, a politika, ahol mi tartunk. Sajnos nem igazán ez az irány még mindig. Internet is van, a férjem egy internetes televíziót szerkeszt, építve a jövőt.

Ne érts félre, mi nem az ősi életmódhoz akarunk visszatérni, hanem a modernből csak azt átvenni, ami hatékony és fenntartható. Tudom, hogy rengeteg mindenről beszéltünk, de az a helyzet, hogy ezzel a világ összes problémáját érintettük – és megoldottuk.

HOLLAI KERESZTÉLY

A SZENTHÁROMSÁG-TANRÓL...

*Az Isten itt állt a hátam mögött
s én megkerültem érte a világot
József Attila*

A megfoghatatlan fogalmára az európai nyelvekben két elnevezést szoktunk használni:

Lélek – szellem; anima – spiritus (latin); âme – esprit (francia); Seele – Geist (német) stb.

Nagyjából azt lehet mondani, hogy akkor használjuk a „lélek” szót, ha a megfoghatatlan testtel, anyaggal van kapcsolatban.

Akkor használjuk a „szellem” szót, amikor úgy gondoljuk, hogy a megfoghatatlannak nincsen teste, vagy esetleg volt, de már elszakadt tőle, pl.: Széchényi szelme.

A gyakorlatban igen gyakran keveredik a kétféle kifejezés használata.

A Biblia első soraiban ezt olvassuk: „...sötétség borította a mélységeket és Isten lelke lebegett a vizek fölött.” A görög szöveg így hangzik: kai pneuma Theon

epefeto epanóton hüdatos. Magyarul: „...az Isten szelme lebegett...”.

Luther: „der Geist Gottes”.

Vulgata (latin): „spiritus Dei”

Angol: „Spirit of God”

Károli: „az Isten Lelke”

Tehát úgy tűnik, hogy csak a magyar használja az „Isten Lelke” kifejezést.

Érdekes, hogy Michelangelo a Sixtusi kápolnában egy erőteljes férfinak ábrázolja az Istent („Ádám teremtése”). Tehát ő mégiscsak csinált képet a Megfoghatatlannal, s ekkor mégis helyes a „lélek” kifejezés! Természetesen tanulmányozni kellene az eredeti héber szöveget is!

Mégis, azt hiszem, hogy a témánkhoz elég ennyi is.

A János evangéliumban (4. fejj.) Jézus ezt mondja a szamáriai asszonynak: „az Isten lélek”, de a görögben itt is a pneuma szó áll! „pneuma ho Theos = szellem az Isten”

Ezek szerint a kezdetekben a „szellem szelme” lebegett a vizek felett!

Sem az „Isten” kifejezés, sem a „szellem” szó nem megfogható. Talán a legjobb ez lenne:

Szellem-Isten!

Ekkor arra kell gondolnunk, hogy az Ótestamentum írásakor még általános volt a tárgyak, állatok, égitestek istenítése, amivel szemben használhatjuk a „Szellem-Isten” kifejezést.

A Kivonulás (Móz II / 17) figyelmeztet arra, hogy „ne csinálj magadnak öntött istenképet, majd a Tíz-parancsolat (2-Móz. / 20 és 5-Móz / 5) figyelmezteti súlyosan a népet, hogy „Ne csinálj magadnak faragott képet ... ne borulj le ilyen képek előtt és ne tiszteld őket...).

Majd: „Urának, Istenednek a nevét ne vedd hiába”! [Ezért a biztonság kedvéért nem is mondták ki, hanem a szent tetragram, a JHWH helyett az Úr = Adonáj nevet használták a megfelelő helyeken.]

Akinek neve van, annak lelke is van; ez megint összevág egy kicsit a magyar szóhasználattal!

Amikor Izajás (11. fejj.) beszél a népet érő bajokról, és megjövendöli a felemelkedést, akkor ezt mondja: „Vessző kél majd Izáj törzsökéből, hajtás sarjad gyökeréből. Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és az erősség lelke; a tudás és az Úr félelmének lelke... igazságot szolgáltat az alacsony sorúaknak, és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek.” Ezzel megjövendöli Jézus lélekkel való feltöltődését, s felsorolja a Lélek tulajdonságait.

Jézus fogantatásakor: a „Szent Szellem” működik és a „Legmagasabb ereje” (dünamisz) borítja be Máriát. Majd Erzsébet is a Szent Szellemmel telik el, amikor Mária meglátogatja.

Amikor Jézust is megtisztítja Ker. János, Jézus fejére leereszkedik a Szellem, a Szent, egy galambhoz hasonló testi alakban.